

THRAČKI KONJANIK.

1. U rimskoj zbirci arheološkoga muzeja u Zagrebu nalazi se među predmetima iz Siska zanimiv jedan reljef, o kojem se ne zna, kako je dospio u muzej. Popis Dierichove zbirke sisačkih predmeta, koja je za muzej kupljena g. 1864. dobrovoljnim prinosima naroda, ne sadržaje ni jednoga komada, koji bi se dao s njime identificirati, a nisam ni našao, da bi ovaj komad bio potvrđen kao dar u javnim glasilima. Ponajprije će biti, da je reljef došao u muzej po društvu „Siscia“, koje je neko vrijeme u Sisku iskapalo, a iskopane starine muzeju dostavljalo. Društvo je doduše predmetima uvijek prilagalo točne popise, ali se je na tim popisima potvrđivao primitak, a onda su se vraćali društvu, a da se prepis nije u muzejskom arhivu sačuvao. Sigurno je međutim, da se je u ljetu 1878. reljef već nalazio u zagrebačkom muzeju. Dva člana bečkoga arheološkoga seminara, Kubitschek i Löwy pohodila su naime tada zagrebački muzej, a u putopisu, koji su nešto kasnije izdali,¹ nalazi se i kratak opis našega reljefa. Provenijencija im je ostala nepoznata, jer je ravnatelj muzeja Ljubić, koji im je jedini mogao da dade potanjih podataka, u isto vrijeme bio na dopustu.

Ploča je iz bijeloga mramora, 25 cm. visoka, 20 široka a 2 cm. debela; desno gore i lijevo dolje je okrnjena; gore je zaokružena. Stražnja strana ploče ostala je neobrađena, te se valjda nije imala vidjeti. Na prednjoj strani prikazana je u nešto udubljenom polju u reljefu ova scena (sl. 106): Mlad, golobrad čovjek, odjeven u kratki prepasani hiton bez rukava i kratku mantiju, koja za njim leprše u zraku, jaše na desno. Na glavi mu je šiljata frigijska kapa. Lijeva ruka, koja treba da drži uzde, ne vidi se. U desnoj ruci drži neki kratki šiljati predmet. Konj je u skoku. Obije prednje noge su mu u zraku; sa desnom upravo stupa na neki poviši predmet. Pod konjem trče na desno tri životinje — jedna iza druge. Samo se zadnja vidi sasvim; od prednjih se vidi samo polovica. Prva je životinja karakterisana kao govedo. Ima debeo vrat, veliko izbuljeno oko, a na glavi je dan rog. Moglo bi se dapače i misliti, da je klesar na jedinoj nozi živinčeta, koja se vidi, htio izraziti i papke. Druge dvije životinje mnogo je teže opredijeliti. Prva od njih, veća, ima dugačku, gore široku, a dolje šiljatu glavu. a na vratu, kako se čini, grivu. Mogla bi biti vepar. Druga je manja i najnemarnije izrađena, tako da se bez analognih reljefa u opće ni nebi dala opredijeliti. Ispod reljefa ostavljen je 4 cm. širok rub, valjda za napis; nu uduben napis nije tu nikada bio, nego je mogao samo biti naličen.

¹ W. Kubitschek und E. Loewy, Bericht über eine Reise in Ungarn, Slavonien und Cro-

atien. Arch. epigr Mitth. aus Oesterreich III 1879 p. 152 sqq.

Izradba reljefa je veoma slaba. Duboko urezane konture, slaba distinkcija pojedinih dijelova tijela kod jahača i životinja, grube pogreške u simetriji ne odaju samo, da je reljef isklesao čovjek dosta neiskusno, nego i to, da valjda nije bio izložen na važnijem mjestu.

Da nema analognih reljefa, ne bi se moglo stalno reći, što je klesar u opće htio da prikaže. Nagadati bi samo mogli, da je prikazan lov, a u tom bi slučaju mogli i reći, da treća životinja ima da bude pas. I tim bi se nagadanjem morali zadovoljiti, premda se ne bi mogao rastumačiti povišeni predmet, na koji stupa konj sa desnom prednjom nogom i premda ne vidimo u jahača nikakvoga oružja osim onoga kratkoga predmeta u desnoj ruci, koji bi mogao da bude bodež. Nu ova nam scena nije prikazana samo na sisačkom reljefu. Više tih reljefa posjeduje muzej beogradski, mnogo ih ima u muzejima u Bukureštu i Carigradu, a osobito ih mnogo posjeduje bugarski narodni muzej u Sofiji. Nazalište tih reljefa je sjevero-istočni dio balkanskoga poluotoka, a gdje se našao čak i u Erdelju. Veoma mnogo ih nalazimo u onom dijelu balkanskoga poluotoka, koji je sačinjavao rimsku provinciju Thraciju. Veću pažnju je tim reljefima posvetio francuski arheolog Albert Dumont. Kada je g. 1868 proputovao Thraciju, bila je ova u arheološkom pogledu još prilično nepoznata. Gradivo, koje je za svoga šestmjesecnoga boravka ondje pribrao, bilo je toli obilno, da je u svom raportu, što ga je upravo tadašnjemu francuskomu ministru prosvjete Duruy-u, mogao iznijeti lijepih rezultata¹. Kasniji plod toga putovanja je opis skulptura i napisu, što ih je na svom putu vidio². Ova zbirka ima dva dijela. U drugom dijelu iznosi rezultate, što ih je dobio izučavanjem tih spomenika. Jedno poglavlje ima naslov „Le cavalier thrace“ (p. 70.), te razpravlja o značenju votivnih reljefa, koji prikazuju jahača. Gradivo, kojim je Dumont za to pitanje raspolagao, bilo je još dosta neznatno, ali se je kasnije silno umnožalo.

Kada je g. 1892. sadanji ravnatelj francuskoga arheološkoga instituta u Atheni Th. Homolle izdao sva djela Dumontova,³ izdao je med njima i netom spomenuto. Nu kako je Dumont bio htio, da mu rasprava s napisima i skulpturama thračkim bude nekim načinom Corpus svih poznatih thračkih spomenika, tako je i Homolle Dumontovu raspravu nadopunio svim do tada poznatim

Sl. 106. Thrački konjanik. Reljef iz Siska. $\frac{1}{4}$ nar. vel.

¹ Albert Dumont, Rapport sur un voyage archéologique en Thrace. Archives des missions scientifiques et littéraires, 2e série VI p. 447—515.

² Inscriptions et monuments figurés de la Thrace par Albert Dumont. Extrait des Ar-

chives des missions scientifiques et littéraires. 3e série III p. 117—200. Paris 1876.

³ Mélanges d'archéologie et d'épigraphie par Albert Dumont... réunis par Th. Homolle. Paris 1892.

thračkim spomenicima. Materijal za ovu temu bio je u to vrijeme već mnogo veći, te je Homolle poglavljju „Le cavalier Thrace“ mogao da pridoda i novih rezultata.

Međutim je u Sofiji bio osnovan bugarski narodni muzej, koji je u osobi V. Dobruskoga dobio revna ravnatelja. Sa svih krajeva Bugarske dolazilo je u Sofiju spomenika, koji su smješteni u t. zv. Bujük-džamiji, koja je sada krasan lapidarij. Kraj te džamije nalazi se sada manja zgrada, u kojoj je smještena muzejska pisarna i zbirke maujih predmeta. Tu je poredano do stotinu relijefa „thračkoga konjanika“. „Sbornik za narodni umotvorenija i knižnina“ što ga izdaje bugarsko ministarstvo prosvjete, u svojih do sad izašlih 18 svezaka sadržaje dosta materijala za ovo pitanje, te je osobito vrijedno spomenuti, da se nije žalilo troška, da se predmeti publiciraju u valjanim ilustracijama. Osim toga si je i arheološki seminar bečkoga sveučilišta, koji je tada još imao da zastupa arheološki institut, stekao upliva na doljnjem Dunavu, te je u svom časopisu¹ mogao da publicira dosta materijala, što su mu ga priposlali iz Bugarske V. Dobrusky i profesori braća Škorpil, a iz Rumunjske prof. Gr. G. Tocilescu, ravnatelj muzeja u Bukureštu.

Materijal, što ga možemo upotrijebiti za tumačenje našega relijefa, imamo da tražimo najvećim dijelom u spomenutim radovima; tek rijetko kada su se i drugi ovim predmetom bavili.

2. Forma relijefa gotovo da je uvijek ista: tanka četverouglasta ploča, većinom gore zaokružena. Veličina je razna. Ima ih, koji su samo do 5 cm. visoki, ali ih ima i do 70 cm. visokih. Isto tako različita je i izradba. Na nekim je pločama jahač samo u slabim konturama označen, a samo rijetko će se naći dobro i pomno izrađen reljef. Mane, koje smo na našem reljefu opazili, nalazimo većim dijelom i na svim poznatim reljefima. Po tomu, a i po napisima, koje se često na pločama opazaju, možemo raspoznati i vrijeme, u koje reljefi spadaju; gotovo svi su izrađeni u drugom ili trećem stoljeću iza rođenja Isusova.

Promotri li se način, kako je jahač prikazan, moći će se razlikovati samo malo tipova. Na većini relijefa, a to su većinom najlošije izrađeni, vidimo jahača, gdje miruje. Jedna mu ruka drži uzde, a druga je položena na vrat konja. Čas je gol, a čas odjeven. Odjeća mu je jednostavna: kratki je hiton — obično bez rukava — oko pasa prepasan. Kratka kabanica, prebačena preko pleća i pričvršćena na prsima, obično lebdi u zraku, što ima samo onda smisla, ako je jahač u nagloj kretnji prikazan. Kapa mu je, ako nije gologlav, obično okrugla, rjeđe šiljata. Konj, koji inače mirno stoji, ima katkada desnu prednju nogu uzdignutu. Uzrok tomu rijetko se označio, tek katkada je pred konjem prikazan povišen okrugao ili četverouglat predmet, na koji treba konj da stupi podignutom nogom.

Na boljim reljefima prikazan je jahač u skoku. Desna mu je ruka uzdignuta i drži obično duže ili kraće koplje. I tu je konj jednu ili obje prednje

¹ Archaeologisch-epigraphische Mittheilungen aus Oesterreich (od sveske VIII: aus Oesterreich-Ungarn). Sv. I—XX Wien 1877—1897.

Sada ih zamjenjuju „Jahreshefte des k. k. österr-archaeolog. Institutes“ Wien 1898 sqq.

noge digao u zrak. Predmet, na koji je već stupio ili baš hoće da stupi, katkada je jasnije izrađen, tako da se može raspoznati kao žrtvenik. S onu stranu žrtvenika vidimo često drvo sa bolje ili lošije izrađenom krošnjom, oko koga se je omotala zmija, koja pruža glavu prema konju. Pod konjem vidimo natjeravanje od nekoliko manjih životinja. Obično je to pas i vepar. Od vepara se vidi katkada samo glava, dočim je ostali dio tijela sakriven za žrtvenikom. Tu se jasno vidi, u kojem je momentu jahač prikazan. On je u lovu i baca džilit na divljač, koju mu je njegov pas dognao. Osim jahača nalazimo katkad na reljefu i drugih figura. Pred jahačem vidimo jednu ili više ženskih figura, koje su uvijek odjevene u duge haljine i zastrte velom. Stoje i pružaju ruke, u kojima drže obično koji predmet (zdjelicu), prema upravo nadošlom jahaču. Valjda mu pružaju okrepu. Interesantnije su figure, koje katkada stoje iza jahača. Uvijek su to mladi momci, odjeveni u kratak hiton sa kapom na glavi. Ima li ih više, onda prvi obično drži konja obim rukama za rep.

Zadnjih se godina našlo dosta reljefa, koji jahača prikazuju u sasvim drugom momentu. Jahač, koji je licem okrenut prema gledaocu, drži u desnoj ruci neku divljač, obično zeca, za stražnje noge. Dvije životinje, od kojih je jedna uvijek pas, a druga ili lav ili pas, skaču prema jahaču u vis i nastoje da pruženu im divljač uhvate za glavu. Na tlu je obično posuda, koju je jedna od životinja prevrнула, tako da iz nje teče voda. Žrtvenika, drveta sa zmijom i drugih čovječjih figura na ovim reljefima obično ne nalazimo. Tu je prikazan momenat iza lova; lovac se sa ulovljenom divljači igra.

3. Dok ovi reljefi nisu pobuđivali većega zanimanja, nije se pazilo, gdje i kako se nalaze. Tek kasnije, kada se je upoznala njihova važnost, stalo se je paziti i na nalazišta. Već je Dumont promatrao mjesta, ali nije više mogao da rekne, nego da su se našli med starim ruševinama ili med starim grobovima. Tek je Dobruský točno pazio na nalazišta i njegovom točnom opisu tih nalazišta imaju se da zahvale mnogi rezultati.

Prije svega valja spomenuti, da se reljefi rijetko kada nađu pojedince; obično ih se našlo više na okupu, dapače i do trideset zajedno. Kao mjesto našašća spominje se veoma često izvor ili zdenac. Tako se u bugarskom selu Kurt-Bunar (okolija Čirpan) nalazi humak, ispod kojega vodi antikni put. G. 1897. naišli su radnici ispod toga humka na zdenac, a oko zdenca ležalo je 17 ovakvih reljefa, okrenutih prednjom stranom prema zemlji¹. U selu Paračin (Srbija) došlo se u jednom vinogradu pri kopanju do dubokoga izvora, oko kojega je ležalo 10 votivnih reljefa sa licem prema zemlji. Nekoliko ih je bilo razlupano. Od ovih ploča prikazuju tri Apollona en face, koji drži u ljevici liru iznad oltara; ostale prikazuju jahača. Danas se ti reljefi nalaze u beogradskom muzeju.² Jedna je ploča nađena u selu Opicvet (okol. Iskrec), na mjestu, koje se zove „Izvor“.³ U bugarskom selu Saladinovo otkrio je Dobruský svetište nimfa;

¹ Dobruský, Sbornik XVI p. 15 n. 20.

² Po kazivanju prof. Valtrovića. Sbornik XVI p. 16 op. 1.

³ H. i K. Škorpil, Sbornik VIII p. 77 n. LVI.

H. Škorpil Arch. epigr. Mitth. a. Oester. XVII p. 209 n. 123. Dobruský, Sbornik XI p. 86 n. 52, tab. IV 1.

med mnogobrojnim votivnim reljefima, koji su prikazivali tri nimfe, bilo je i nekoliko reljefa sa jahačem.¹

Kao nalazišta spominju se i ruševine antiknih zgrada. U selu Kirilovo (prije Ašik Senekli, okol. Stara Zagora) iskopale su se iz ruševina neke zgrade dvije ploče, a treća nešto dalje od toga mjesta². Nekoliko ploča našlo se u antiknim temeljima pri gradnji manastira Sv. Petra i Pavla u selu Batkun (kod Tatar-Pazardžika)³. Ruševine spominju se kao nalazište i u selu Bjala crkva (okol. Trnovo).⁴ Dva reljefa nađena su zajedno sa čovječjim kostima med starim zidovima u selu Čangarli (okol. Tatar-Pazardžik)⁵, petnaest ploča g. 1893. u selu Dijnikli (okol. Harmanlij). I na tom mjestu zabilježene su ruševine neke stare zgrade⁶. G. 1865, našlo se u selu Dogansko Konare (okol. Tatar-Pazardžik) pri oranju u ruševinama neke antikne zgrade pet ploča, od kojih tri prikazuju jahača, jedna Heru a jedna Aresa (?) Kraj ovih ploča bilo je do 1.5 m. visokih dolija, izgorjeloga žita, rogova od jelena, predmeta iz željeza i bronsa i pet komada bronsanih novaca: 1 od Philippa III. Arrhidaja, 1 grada Hadrianopola iz vremena Gordijana III, 1 od Dioklecijana, 1 od Konstansa i 1 od Justinijana I. Mjesto inače nije točno pretraženo, te krije možda još i drugih predmeta⁷. Jedna je ploča sa jahačem nađena u antiknim temeljima u selu Dolni Pasarel (okol. Samokov) kraj rijeke Isker. Kraj toga je reljefa ležao drugi, koji je prikazivao Asklepija i Hygieju i torzo statuete Asklepija⁸. Osam ploča našlo se je g. 1891. u starim ruševinama u selu Imirli (okol. Jambol). Jedna je prikazivala Zeusa, a ostalih 7 jahača⁹. I u selu Kapakli našle su se u ruševinama stare crkve, koja je bila sagrađena na temeljima neke antikne zgrade, dvije ploče sa jahačem. Zajedno sa reljefima našlo se je i rimskih i bizantinskih novaca, te jedna nadgrobna ploča¹⁰. Sa starim novcima i predmetima iz bronsa našlo se je sedam ploča sa jahačem u starim ruševinama u selu Malka Brestnica (okol. Teteven)¹¹. Napokon se ruševine kao nalazište takovih reljefa spominju i u selima Dragoman kod Sofije¹² i Ellidere kod Tatar-Pazardžika.¹³

Rijetko se spominju kao nalazište grobovi ili grobišta, a i te su vijesti veoma nesigurne. Tako je poznat jedan reljef iz sela Cerovo (okol. Tatar-Pazardžik), a neki stari Cerovanci pripovijedali su o našašću ove ploče od prilike ovo: Pred jedno 40 godina nađeni su u jednoj mogili ovi predmeti: jahač,

¹ Dobruský, Sbornik XIII p. 398 sqq. tab. I—VIII. Bull. de corr. Hell. XXI p. 119 sqq.

² Dobruský, Sbornik XIII p. 424 n. 3 i XVI p. 16 n. 22.

³ Dumont-Homolle, Mélanges p. 323 sq. n. 5—7 i p. 329 n. 24—24 a. (Tamo prijašnja literatura).

⁴ Dobruský, Sbornik XI tab. XIII 2, K. Škorpil, Arch. epigr. Mitth. a. Oesterr. XVII p. 186 n. 39.

⁵ H. i K. Škorpil, Sbornik VIII p. 76. n. LI, Dobruský ibid. XI p. 90 n. 67 i op. 1.

⁶ Dobruský ibid. XI p. 75—77 n. 1—3, tab. I. II. III 3.

⁷ Dobruský ibid. XII p. 302 sq. n. 6—8.

⁸ Dobruský ibid. XVI p. 8 n. 4 i 112 n. 19.

⁹ Dobruský ibid. XI p. 89 sq. n. 61—67.

¹⁰ Dumont-Homolle, Mélanges p. 375 n. 62 c²—62 c³.

¹¹ ibid. p. 364 n. 62²⁸. Dobruský, Sbornik XIII p. 401 n. 5. XVI p. 4 fig. 1.

¹² H. i K. Škorpil ibid. VIII p. 77 n. LVII.

¹³ ibid. p. 72. n. XVI—XIX.

12 komada starih novaca, gvozdeni kotači od kola, pojedini komadi zardaloga željeza, tri srebrene posude i jedan zemljani vrč. Mogila je pretražena samo s jedne strane, jer su turske oblasti daljnje prekopavanje zabranile. Po nađenim predmetima može se suditi, da je mogila bila sasuta povrh groba nekoga bo-ljara¹. Drugi put spominje Dobruský grobišta kao nalazište po kazivanju jed-noga svoga učenika u selu Dipsiz-Gol (okol. Borisov-Grad). Sa toga mjesta priopćuje on četiri relijefa i jedan votivni napis u čast Apollona². Još jednom spominje on grobište kao nalazište u selu Bajazli (okol. Tatar-Pazardžik), gdje se je pred 20 godina našao relijef jahača zajedno sa jednom nadgrobnom pločom, te je kasnije bio uzidan u neku zgradu. Kasnije se je na istom mjestu našla druga nadgrobna ploča³. Nu ni ovoga mjesta nije Dobruský sam vidio, nego je predmete objelodanio po kazivanju drugih. Ako i je istina, da se je re-lijef našao na tom mjestu, nije sigurno da je to votivni relijef, nego je moguće, da je komad nadgrobne ploče.

Još se na više mjesta spominju skupna nalazišta tih relijefa, ali nam manjka točan opis mjesta. Tako je iz sela Akča Kairk (okol. Kurdžali) došlo u so-fijski muzej do trideset tih relijefa. Bez dvojbe su svi nađeni na jednom te istom mjestu, ali točnoga opisa toga mjesta Dobruský nam nije mogao da dade⁴.

4. Svi relijefi jahača preveć su jednolični, a da bi iz njih mogli mnogo više iščitati, nego iz zagrebačkoga relijefa. Ne preostaje drugo, nego da se obra-timo na napise, koji se često na njima nalaze. Nu ti su napisi opet preveć raz-nolični, tako da je i tu teško doći do pozitivnih rezultata. Da su relijefi posve-ćeni kojemu božanstvu, vidimo već po riječima θεῶν ili κυρίω, kojima napisi obično počimlju. Riječ κύριος mjesto θεός dolazi naime u napisima tih krajeva veoma često, n. pr. κυρίω Δι, κυρίω Ἀρτέμιδι, κυρίω Ἡρα i t. d., ali božanstva, kojima su relijefi posvećeni, razna su. Mnogi i to baš najljepši relijefi, posvećeni su Apollonu. Tako tri krasna relijefa iz sela Dijnikli nose ove napise:

1. Ἀπόλλωνι Γεικεσηνῶ εἰχαριστή<σ>ριον ἀνέθηκεν Μουκιανὸς στρατιώτης.

2. Κυρίω Ἀπόλλωνι | Γεικισηνῶ | Φλ(άουιος) Οὐάλης στρατιώτης Δουσηνὸς χαρι-στηριον.

3. Γείγοντι Αὐλοῦσ [. . .] | Μουκάβ[ε]ρις Μουκα|τράλεος ἀνέθεκ[εν] (sic).

Po tomu se čini, da su ove ploče kao i ostalih dvanaest, što su zajedno s njima nađene, bile postavljene u svetištu Apollonovom, tim više, što je uz re-lijefe ležala i 8 cm. visoka broncana statueta Apollona sa tobolcem na leđima. Riječi Γεικεσηνῶ, Γεικισηνῶ, Γείγοντι su pridjevak boga i to valjda geografski. Bar-barsko ime mjesta našlo je u svakom napisu u grčkom jeziku drugu transkrip-ciju. Riječ Αὐλοῦσ . . . u trećem napisu ne mogu da rastumačim.

Prva dva relijefa prikazala su dva vojnika, od kojih je jedan nadao i odakle je (Δουσηνός). Od relijefa nađenih u selu Kirilovo jedan fragmenat nosi

¹ Dumont-Homolle, Mélanges p. 324 n. 8 (tamo prijašnja literatura). Dobruský, Sbornik XII p. 320 n. 5 op. 1.

² Sbornik XII p. 321 n. 9. XIII p. 425 n. 8 i XVI p. 13 n. 16—18.

³ Sbornik XII p. 332 n. 20 i XVI p. 17 n. 23.

⁴ Sbornik XI p. 81—86 n. 18—51 tab. VIII—XI.

napis ΟΑΛΩΠΤΡ (možda 'Απόλλωνι ιητρῶ), druga ploča 'Απόλλων[εὐχα]ριστήριον, a treća 'Απόλλων. I ove su ploče valjda stajale u svetištu Apollonovu. Jedan reljef u Sofijskom muzeju iz Četaleva (okol. Kizil-Agač)¹ nosi napis 'Απόλλωνι Σταρασκηνῶ | Πόσσης Βείθους ὑπὲρ ἐκ[του καὶ τῶ]ν ἰδίων . . .

Σταρασκηνῶ je geografski pridjevnik i dolazi valjda od Staraska. I od Dipsiz-Golskih reljefa posvećena su tri Apollonu:

1. Μουκάπορις Δίν[εος]. . . θεῶ 'Απόλλωνι εὐχὴν.
2. Μούκιος Δινκεντιράλεος θεῶ | Ἰκυριμλα[νῶ] Ἀπόλλ[ωνι] εὐχὴν.
3. Κυρίω 'Απόλλωνι Κερνιλλην[ῶ] | Σκασκοπαρηνοὶ εὐχαριστήριον.

Geografski pridjevnik boga i ovdje je dvojako transkribiran. Treći reljef nije prikazan od pojedinca, nego od žitelja jedne naselbine (Skaskopara). Geografski naziv Apollona daje nam i reljef iz Opicveta sa napisom: 'Απόλλωνι Σκοδρηνῶ | Ρηβουκένθ[ος] | Ρηβουκένθου εὐζήμενος ἀνέθηκε.

Apollonu posvećen je i jedan reljef iz sela Osman-Pazar (okol. Šumen). Napis glasi: 'Απόλλωνι | [Μου]κάκενθος Βίθου[ος] | εὐχὴν.² Jedan reljef, posvećen Apollonu vidio je Dumont u grčkoj školi u Plovdivu. Na njemu je napis Βριζενίς Ζιακατράλεος εὐ[χὴν] 'Απόλλωνι.³ Jedan reljef iz Sofije ima napis Κυρίω 'Απόλλωνι Ζελακηνῶ | Μαυρικὸς Σκάρεος εὐζήμενος ἀνέθηκε.⁴

Gotovo isto tako često posvećeni su ovakvi reljefi bogu Herosu. Da se ima pomisliti na boga, a ne na heroja, dokazuju nam riječi θεῶ ili κυρίω, koje obično stoje pred Ἡρωι. Iz sela Arablar (okol. Razgrad) poznata su dva reljefa, od kojih jedan nosi dosta okrnjen napis Ἡρωι Στου . . . | Μουκιαν[ός] . . .⁵ — Στου . . . je početak geografskoga pridjevka. Jedna ploča iz Batkuna posvećena je također κυρίω Ἡρωι. Mnogo puta je već publiciran reljef iz sela Gabrovo⁶ na kojem je lijepim slovima zabilježen napis: Ἡρωι Μανιμάζωι | Ἐστικῶς Νεικίου ὑπὲρ | τῶν υἱῶν Νεικίου καὶ Ἀγαθὴν[ος] χριστήριον. U riječi Μανιμάζωι valja nam tražiti geografski pridjevnik boga. Od reljefa iz M. Brestnice jedan nosi latinski napis: Her(oi) Divesanto Fl(avius) Mestrius mi(les) cohort(is) II Lucensium votu(m) posu(it). Ako uzmemo, da je Mestrius pogrešno napisano mjesto Mestrianus, onda je isti vojnik na istom mjestu prikazao još jedan reljef. Druga naime ploča, koja također prikazuje jahača, nosi ovaj grčki napis: [Ἀπό]λλωνι Θε[·]σηνῶ(?) Φλ(άουιος) Μεστρινῶς κυρίω Ἡρωι. Prve dvije riječi nijesu posve jasne, ali je prva ipak dosta sigurna. Druga dosta manjkavo čitana riječ Θε[·]σηνω ima da bude geografski pridjevnik, te se ima dovesti nekako u svezu sa nazivom, što ga bog ima u latinskom napisu: Divesanto. Ali i ovaj naziv nije siguran, premda je napis dobro čitan. Sumnjiva je naime kratica Her(oi), dočim su druge riječi, koje bi se mogle kraticom označiti, sasvim ispisane. Moglo bi se za to pomisliti, da je klesar urezao krivo slovo D mjesto O, te bi se mjesto Her(oi) Divesanto moglo čitati Her[o]i Vesanto. Tako bi se doduše približili onomu,

¹ Dobruský, Sbornik XI p. 91 n. 71 tab. XVI. H. i K. Škorpil, Arch. epigr. Mitth. a. Oesterr. XV p. 107 n. 53.

² Dobruský, Sbornik XIII p. 424 n. 2.

³ Dumont-Homolle, Mélanges p. 335 n. 40.

⁴ H. Škorpil, Arch. epigr. Mitth. a. Oesterr. XVII p. 219 n. 122.

⁵ K. Škorpil, ibid. p. 195 n. 61.

⁶ Zadnji put Dobruský, Sbornik XI p. 92 n. 75. tab. XV2.

što daje grčki napis, ali ipak možemo samo reći, da je veoma vjerojatno, da i latinska i grčka riječ sadržaju isti geografski naziv, jer smo već u nekoliko slučajeva vidjeli, da se barbarske riječi u grčkom veoma različito transkribiraju.

Iz Plovdiva je nekoliko reljefa posvećeno bogu Herosu. Na jednomu je napis: Κυρίω Ἡρώι | Ἡρώϊς Ἀύλουτραλέως | εὐχὴν¹, na drugom Ἀγαθήμερος κυρίω Ἡρώι εὐχὴν² Na jednom fragmentu ima krnji napis: Ἀρίτων Λογγείνου Ἡρώϊ³, na drugomu Ἡρώι Πουρδ... | Ροιμητῆλκ[ης...⁴ Πουρδ... je početak riječi, koja je sigurno bila geografski naziv. Lokalni naziv boga sadržala je i ploča iz Sotirice (okol. Breznik), na kojem se nalazi ovaj napis: Ἡρώι Σκοπη... | λου εὐχρισ[τήριον.⁵ Ime Heros čitamo na fragmentu jednoga reljefa, kojemu je nalazište nepoznato, a sada je u muzeju u Bukureštu. Od reljefa sačuvan je samo doljnji dio, a od latinskoga napisa samo prve dvije riječi Heroni invicto.⁶ Nesiguran je naziv Heros na jednom drugom reljefu muzeja u Bukureštu, koji je naden u mjestu Hassiduluk kod Konstancie. Od reljefa sačuvan je samo doljnji dio, a od napisa u prvom redu samo ERO ETD. Slova ERO mogu se nadopuniti u [H]ero[s]. Drugo božanstvo, kojemu ime počima sa D mora biti žensko, jer napis glasi dalje: matrem Romanorum subscriptorum. Slijedi dvanaest muških i ženskih imena, kojima je pridodana i narodnost dotičnika.⁷

Nekoliko puta su reljefi posvećeni Asklepiju. Tako nosi reljef iz sela Dolna Dikanja (okol. Radomir) ovaj napis: Ἀσκληπιῶ Βεῖθους Διζή[λου] | εὐχόμενος καὶ ἐπιτυχ[ῶν] ἀνέθηκε.⁸ Dobruský je u beogradskom muzeju vidio reljef jahača, kojemu se nezna provenijencija, a providen je ovim napisom [Δ]ωλόπορις Ζορδέγγορος | [κυ]ρίω Ἀσκληπιῶ ἀνέθηκεν.⁹ U svetištu Asklepija stajao je valjda i reljef iz sela Dolni Pasarel. Sam reljef doduše nema napisa, ali torzo statuete Asklepija i reljef Asklepija i Hygieje sa napisom κυρίω Ἀσκληπιῶ Στραμινιῶ... daju dosta povoda misli, da su antični zidovi, u kojima su se ti predmeti našli, temelji nekadanjega svetišta Asklepijeva.

Jedan reljef posvećen je Dioskurima. Došao je u sofijski muzej iz sela Peštera (okol. Tatar-Pazardžik), a nosi ovaj napis: Θεῶς Διοσκόροισ | Ἀγάζων ὑπὲρ ἐξουτοῦ καὶ τῶν | ἰδίων εὐχὴν.¹⁰

5. Po svemu tomu vidimo, da nam ni napisi ne mogu odati, koje se božanstvo u jahaču krije. Nu pošto vidimo, da se ti reljefi nalaze na teritoriju, koji su nekada nastavali thrački narodi, sasvim je opravdano muijenje, da je to božanstvo bilo zbilja thračko, koje je kod Thračana dakako imalo svoje posebno ime, ali je to ime iščeznulo, kada je grčka religija tamo zahvatila korijen. Kako znamo, načinjeni su poznati votivni reljefi „thračkoga jahača“ u doba rimskoga carstva, dakle prilično kasno. Treba dakle da potražimo, ne bi li ga našli i u ranije doba. Čini se, da nam tu može biti od pomoći numizmatika. Dobruský je i tu

¹ Dumont-Homolle, Mélanges p. 332 n. 32.

² ibid. p. 335 n. 39.

³ Dobruský, Sbornik XII p. 318 n. 1.

⁴ ibid. XVI p. 10 n. 6.

⁵ ibid. p. 143.

⁶ CIL III S n. 7592.

⁷ ibid. 7532.

⁸ H. i K. Škorpil, Sbornik VIII p. 76 n. LV.

⁹ Sbornik XVI p. 17 n. 25, fig. 8.

¹⁰ Dumont-Homolle, Mélanges p. 346 n. 61 (tamo prijašnja literatura). Dobruský, Sbornik XI p. 78 n. 6, tab. III2.

olakšao posao, jer je sakupio sve poznate novce thračkih careva.¹ Iza perzijskih invazija na balkanski poluotok podiglo se u Thraciji do znatne moći pleme Odrizâ. Iz toga plemena potječe prvi thrački car, koji nam je poznat iz historije, Teres I. Nu od njega još nema novaca. Prvi su thrački novci poznati od njegovoga sina Sparadoka iz druge polovine petoga stoljeća. Na njegovim tetradrahmama nalazimo na licu: jahača na lijevo, odjevena u kratku kabanicu sa okruglom kapom na glavi; u desnici drži dva duga koplja.² I njegov sin Seuthes I. ima na novcima tip jahača. Tu je konj već prikazan u skoku. Jahač baca uzdignutom desnom rukom neki predmet (koplje?). Odjeven je samo kratkom kabanicom, koja za njim u zraku leprša.³ Sličan je jahač i na novcima Kotysa I. (383—359).⁴ Na votivne reljefe mora čovjek pomisliti, kada gleda novce Skostoka (početak druge polovice 4. stoljeća). U desnici jahačevoj vidi se koplje, a pod konjem životinja, za kojom ga jahač baca.⁵ U isto će vrijeme spadati novac nepoznatoga vladara sa sličnim tipom. Od imena vladareva sačuvana su samo slova . . ΔΟΚΟΥ (možda [Αμ] δόκου).⁶ Kasnije nalazimo tip jahača na novcima suvremenika Aleksandra Velikoga Seuthesa III,⁷ nasljednika Aleksandrovoga u Thraciji, Lizimaha⁸ i na dosta lošim tetradrahmama nekoga kasnijega vladara, kojemu ime počima slovima ΜΟΣΚ . . .⁹ Sa tipom Lizimahovih novaca kuje vladar thračkoga plemena Paiona, Audoleon (318—286). Konj na njegovim novcima stoji lijevom prednjom nogom na nekom ovišem predmetu (žrtvenik?).¹⁰

Konjanik je dakle, kako vidimo, na novcima thračkih vladara igrao dosta znatnu ulogu. Nu zanimivo je, da ovi novci nisu na sjeveru balkanskoga poluotoka jedini, dapače ni prvi, na kojima nalazimo jahača. Novci Sparadokovi čini se, da su nastali pod dojmom novaca Aleksandra I. (početak perzijskih invazija), jer na njegovim je novcima tip jahača gotovo isti kao i na Sparadokovim.¹¹ I nasljednici Aleksandrovi često su za svoje novce upotrijebili tip jahača. Nalazimo ga i na novcima pojedinih plemena u Macedoniji i Thessaliji, a i na starim autonomnim novcima pojedinih gradova macedonskih i thessalskih nije rijedak. Tako već jedan veoma stari novac grada Sermyle, koji ima na stražnjoj strani samo quadratum incusum, pokazuje na prednjoj strani gola jahača na desno. Drugi su gradovi u Macedoniji: Potidaia, u Thessaliji: Atrax, Phakion, Pharkadon, Krannon, Larissa, Pharsalos, Pelinna.

Ovaj su tip primili i neki grčki gradovi na obali crnoga mora. Grad Odessos (Varna) kovao je u prvoj polovici drugoga stoljeća prije Krista novce sa tipom jahača, od kojih imamo jedno desetak varijanata. Jahač ima u desnici neobičan atribut: cornucopiae, a dobio ga je od jednoga drugoga božanstva, kojemu se je u gradu Odessu žrtvovalo i koje se na novcima toga grada prikazuje sa rogom obilnosti u ruci.¹² Osim ovog tipa nalazimo na novcima grada

¹ Istoričeski pogled vrhu numizmatikata na trakijskote care. Sbornik XIV p. 555 sqq.

² o. c. tab. I n. 4.

³ o. c. tab. I n. 5 i 7.

⁴ ibid. n. 11.

⁵ o. c. p. 600.

⁶ ibid. p. 601.

⁷ ibid. tab. II n. 5 i 6.

⁸ ibid. p. 609.

⁹ Berlin. Cat. I p. 339 n. 13.

¹⁰ ibid. II p. 7 n. 46, tab. I n. 9.

¹¹ Brit. Mus. Cat. Macedonia cet. p. 156—161. Berlin. Cat. II p. 131 n. 1, tab. VII n. 69.

¹² Θεός μέγας Δερφέλατης zove se ovo božanstvo u jednom napisu iz Varne od g. 238 po Is. Revue archéologique XXXV p. 114 n. 6.

Odessa i obični tip jahača sa kopljem u ruci. Po novcima rečenoga grada došao je jahač sa rogom obilnosti i na novce gradova Tomis (danas Constantza) i Istros.¹ I rimski carevi voljeli su se na novcima ovih krajeva prikazati kao jahači u lovu. Na jednom novcu grada Nikopolis ad Istrum iz vremena Julije Domne je ovako prikazan Caracalla,² na drugom novcu istoga grada Elagabal,³ a na jednom novcu grada Augusta Traiana Septimij Sever.⁴

Moglo bi se doduše novcima posvetiti i više pažnje, ali bi od toga bilo slabe koristi, jer teško da bi itko mogao reći, što uvijek ima da znači jahač na novcima. Ima li uvijek da podsjeti na neko božanstvo? Čini se da ne. Veoma često imati će se pomisliti na vladara ili možebiti i na lokalnoga herosa dotičnoga grada. Na temelju cijeloga materijala može se samo reći ono, što je jasno i iz navedena materijala: U Thessaliji, Macedoniji i Thraciji kovali su se već u najstarije doba novci sa tipom jahača kroz nekoliko stoljeća, i to neobično često. Da u nekim slučajevima imamo u jahaču raspoznati božanstvo, čini se da nam dokazuju novci grčkih gradova na obali crnoga mora, na kojima mu se kao atribut dao u ruke rog obilnosti. Vjerojatno je to donekle i za to, što su se i rimski carevi u ovim krajevima na novcima ovako prikazivali.

I novci nas dakle ne mogu dovesti de sigurna zaključka; drugih pako spomenika za „thračkoga konjanika“ iz ovih vremena nema osim nekoliko atičkih dekreta, iz kojih također ne možemo ništa sigurna saznati. Athenjani su običavali nad svojim dekretima prikazati u reljefu scene, koje su sa sadržajem dekreta bile u nekoj svezi. U takvom jednom dekretu od g. 355. |4. podijeljuje se Philisku iz Sesta proksenija.⁵ Nad dekretom ima ovaj reljef: Lijevo stoji božica Athena u obliku Phidijine statue. Okrenuta je na desno i drži na lijevoj ruci Niku. Lijevo od nje naslonjen je na nju štit, a u njem je zmija. Iza nje, a valjda treba misliti kraj nje, dolazi konjanik odjeven u kratku hlamidu, koja mu se iza leđa vije. S desna pokazuje se adorant. Reljef je slabo sačuvan, te je teško da se nešto sigurna rekne. Nu ipak je vjerojatno, da je narod athenski metnuo pokraj Athene i ono božanstvo, koje štuje Thračanin Philisko, te mu adorant dolazi iskazati iste časti kao i Atheni. Ali je ipak moguće i tumačenje, da je jahač kraj Athene sam Philiskos, te mu građanin athenski dolazi iskazati čast pred licem božice Athene, pokroviteljice grada, kojemu je Philiskos učinio dobročinstva, radi kojih mu je podijeljena proksenija. Godinu dana prije toga (356. |5.) sklopio je puk athenski savez sa Ketriporisom i njegovom braćom, paionskim vladarom Lyppeiom (na novcima Lykkeios) i Ilircem Grabom. Nad dotičnim dekretom, koji nam je sačuvan,⁶ prikazan je u reljefu jahač. I u tom je slučaju samo vjerojatno, da je prikazano thračko božanstvo, dočim sigurna ne možemo ništa reći.

¹ Pick, Thrakische Münzbilder. Jahrb. d. deutsch. arch. Inst. XIII (1898) p. 161 sqq. tab. X n. 21–25.

² Pick, Münzen Nordgriechenlands p. 337 op. 4. i n. 1464. (Slika u Brit. Mus. Cat. Thrace p. 45 n. 27.).

³ Pick o. c. n. 1987, tab. XIX n. 21.

⁴ Dobruský, Sbornik XVI p. 6 fig. 2.

⁵ CIA II n. 69. Reljef opisao Schöne, Griech. Reliefs tab. XXI n. 93.

⁶ CIA II p. 405 n. 66 b.

6. Daljnji spomenici iz predrimskog vremena, koji bi nam mogli pitanje razjasniti, na balkanskom poluotoku nisu poznati. Za to se moramo vratiti spomenicima iz rimskog vremena. Vidjeli smo, da su votivni reljefi po napisima većinom bili posvećeni Apollonu, Asklepiju i Herosu. Svagdje se je dotično biće smatralo kao božanstvo, što nam svjedoče nazivi θεῶν, κυρίων, domino, deo. Morali bi dakle tražiti među napisima (bez reljefa), koji su tim božanstvima posvećeni. U napisima, koji spominju Apollona i Asklepija ne ćemo ništa naći. To su poznata grčka božanstva, koja ne možemo sa „thračkim jahačem“ identificirati. Ali za to nam je dozvoljeno pogledati napise posvećene Herosu, koji nam kao bog u grčkom svijetu nije poznat. Pošto tih napisa nije mnogo, moći će se oni ovdje svi nabrojiti:

1. Dumont-Homolle, Mélanges p. 573 n. Q⁴ (tamo prijašnja literatura). Žrtvenik, nađen u selu Bobaraci (okol. Radomir), sada u muzeju u Sofiji. Napis: Ἀγαθῆ τύχη. | Κυρίων Ἡρώων | Σουιτουληνῶν Περδάλκας Λούπου | εὐχῆν.

2. H. i K. Škorpil, Arch. epigr. Mitth. a. Oesterr. XV p. 218 n. 106. Žrtvenik, nađen u selu Gornja Rakovica, sada u Trnovu u dvorištu mošeje. Napis: Θεῶ Ἡρώων | ἸΟΡΚΗ ΕΞΙΑ | Ἀλῖος Πρωτάμων ὑπὲρ | Ἀύρηλιανῶ | Φηλειακός | Που[δ]ε[ντι]χ[ν]ο[ν] [χ]α[ρ]μ[ι]σ[τ]ή[ρ]ων. (Po kopiji konzula Schley-a. Kanitz, Donau-Bulgarien² III p. 353 n. XXXVI.)

3. H. i K. Škorpil, Arch. epigr. Mitth. a. Oesterr. XV p. 205 n. 69. Okrugao stup. Nalazište nepoznato, sada u Vraci. Napis: Θεῶ Ἡρώων Ἰουλιανός Δαμοστ[ρ]άτου | ὑπὲρ ἐκαστοῦ κατὰ εὐχ[ή]ν ἐνέστησεν.

4. Dumont-Homolle, Mélanges p. 442 n. 110 b¹ i 571 n. 110 b¹. CIL III. S. n. 7378. Ploča, nađena u selu Kaci-daran, na teritoriju stare Abdere. Napis je dvojezičan i glasi: Ἡρώων Ἀυλωνεῖτη θεοιστὰς περὶ ἱερέων Ποπίλιον Ζείπην | Heroi Aulonite cultores sub sacerdot(e) Popilio Zip[a].

5. CIL III S. n. 12463. Žrtvenik, nađen u selu Adam-Clise (Tropaeensium civitas), sada u muzeju u Bukureštu. Napis: Eroni | in v(icto) | Iaeheav (?) | vilicus L(uci) (A)eli Marci|ani c(larissimi) v(iri) s(ervus) e | visu suis | pos(uit).

6. CIL III S. n. 12391. Žrtvenik, nađen u selu Kunino (kod Vrace). Napis: Heroi | manjkaju dva retka | SCRIBAMBITH¹.

7. CIL III S. n. 14214²⁷. Ploča, nađena u mjestu Alakapu (blizu Constantze), sada u muzeju u Bukureštu. Napis je dvojezičan i glasi: Heroi sacrum | Ti(berius) Claudius Mu|casius v(otum) s(olvit) l(ibens) m(erito). | Ἡρώων κατὰ χ[ρ]ονίω(?) Τι(βέριος) Κλαύδιος Μου|κάσιος εὐχ[ή]ν[ε]νος καθιέρωσε[v].

8. CIL III S. n. 7530. Žrtvenik, nađen u selu Besnip (kod Constantze), sada u muzeju u Bukureštu. Napis: [Her]oni dom[ino]... | ... lius Seve[r]...

9. CIL III S. n. 7531. Žrtvenik, nađen u blizini Constantze, sada u muzeju u Bukureštu. Napis: Heroi invicto | sacro(m) | pro salute imp(eratoris) | Valeri(us) Zosimus et Callinic|us et Phoebio|posuerunt | de suo X Kal(endas) | Julias Cornel|io et Catio co(n)s(ulibus). (Godina 216 po Isusu).

10. CIL III S. n. 7534. Žrtvenik, nađen g. 1865 u Constantzi, upotrijebljen ondje kao grada. Napis: I(ovi) o(ptimo) m(aximo) | Heroi | Q. Trebellius Q(uinti) f(ilius) [F]ab(ia) Maxi|mus Roma | c(enturio) leg(ionis) V Mac(edonicae) | trecenarius | coh(ortis) III pr(aetoriae) | v(otum) s(olvit).

11. CIL III S. n. 8147. Četverostran žrtvenik, nađen u Beogradu, sada ondje u muzeju. Napis: Deo Heroni | Collitores (cultores) ipsius | Theodotus Gyde(?) pater | , Victorinus | , Mucianus | , Valentinus | R(h)odo | natus | , Victorinus, | Dometianus | , Septuminus, | Zinama | [H]erodes, | Hermogenes | , Iulius, | Ermogenes, | Maximinu[s], | Marcus | v(otum) p(osuerunt) l(ibentes) m(erito).

Ovi nam napisi kažu, da se je Heros zbilja kao bog obožavao. Ovi su žrtvenici i ploče jamačno stajali na mjestu, koje je bilo posvećeno bogu Herosu, ili Heronu. Nominativ bio je i Heros i Heron. Treba samo pomisliti, da se ovi napisi nalaze samo u krajevima, u kojima se nalaze i toliko spominjani reljefi „thračkoga jahača“, te ćemo se lako sprijateljiti sa nazorom, da je narod u tim krajevima pod imenom Heros ili Heron zbilja štovao božanstvo, koje se je prikazivalo na konju i koje je nama poznato kao „thrački jahač“. Međutim i ovi su napisi svi suvremeni sa votivnim reljefima jahača. Za to se i ne može reći, da li se je i prije za jahača upotrebljavalo ime Heros ili Heron. Kako je jahač mogao doći do toga imena, o tome će se kasnije govoriti.

7. Na jahača se nailazi u sjevero-istočnim dijelovima balkanskoga poluotoka veoma često i na nadgrobnim spomenicima. Samo se na tim spomenicima prikazuje u raznoličnijim formama, nego na votivnim reljefima. Ovdje će se spomenuti samo neki spomenici, da si možemo stvoriti sliku o načinu prikazivanja jahača na nadgrobnim reljefima, jer potpunost ne bi imala svrhe. Već je Dumont g. 1869. publicirao spomenik u obliku žrtvenika iz Belastice kod Plovdiva,¹ ali ga je držao za votivni spomenik. Na prednjoj strani nalaze se tri reljefa i napis. Dva reljefa, jedan kraj drugoga, prikazuju po jednoga jahača na desno sa uzdignutom desnom rukom, kao da bacaju koplje. Pod jednim jahačem vidi se pas. Ispod ova dva reljefa nalazi se treći, u kom su prikazane četiri figure, tri muške i jedna ženska. Da je spomenik nadgrobni, jasno nam dokazuje napis, koji glasi ovako: 'Αλέξανδρος Φιλίππου Ἀγορᾶς | τοῖς τέκνοις ἐευτοῦ. Aleksandar sin Filipov iz Agore postavio je dakle spomenik svojoj djeci, koja su prikazana u trećem reljefu. Što imaju da znače ona dva jahača, ne može se reći. Može se naslućivati, da su ta dva jahača dva sina Aleksandrova, koje bi imali tražiti i na trećem reljefu. Treća muška figura u tom reljefu bio bi onda Aleksandar sam. Točno spravnjenje toga reljefa moglo bi možda ovo naslućivanje da potkrijepi.

Katkada nalazimo na nadgrobnim spomenicima jahača u običnom obliku, a da nema saveza sa osobama, kojih se nadgrobni spomenik tiče. Tako jedan nadgrobni reljef iz Plovdiva² prikazuje muža, ženu i dvoje djece. Nad reljefom je trouglati tympanon, koji je razdijeljen na tri dijela. U sredini prikazan je

¹ Revue archéologique 1869 I p. 179 sqq. ² Dobruský, Sbornik XVI p. 11 fig. 4. Dumont-Homolle, Mélanges p. 288 sqq.

jahač na desno sa uzdignutom desnicom. Konj stoji desnom prednjom nogom na žrtveniku; iza žrtvenika vidi se drvo sa zmijom. Lijevo i desno od konjanika prikazan je lav na desno, odnosno na lijevo. Jahač na ovom mjestu (u tympanonu) ne može biti bitnim dijelom spomenika. On dapače može biti ima ovdje samo ornamentalan karakter, dočim se kod nekih drugih reljefa mora priznati vjerojatnost, da je prikazan mrtvac, koji se spominje u nadgrobnom napisu. Tako ćemo možda u jahaču, koji je prikazan u trouglatom tympanonu iznad latinskoga nadgrobna napisa nekoga veterana g. Julija Aemilijana, imati raspoznati samoga Aemilijana.¹ Vjerojatnije se to može reći za dva druga nadgrobna reljefa sa grčkim napisima.²

Katkada nalazimo u jednom reljefu prikazana i po dva jahača. U tom slučaju se je udomio poseban tipus. Jahači dolaze jedan s lijeva, a drugi s desna. Jedan ili oba konja stoje prednjim nogama na žrtveniku. U sredini stoji muška figura, koja drži oba konja za uzde. Takav reljef publicirao je H. i K. Škorpil iz sela Kunino (okol. Vraca).³ Nešto više od polovice takvoga reljefa vidio sam u muzeju Sofijskom. Na sličnom reljefu u muzeju u Bukureštu⁴ sačuvan je i početak napisa. D(is) M(anibus) | Memoriae | karissimorum filiorum | T(iti) Fl(avii) Flavia|ni et T(iti) Fl(avii) Lo[ngi]... Vjerojatno je, da su nam ova dva pokojnika (valjda su braća) u reljefu prikazana. Ovakav se reljef nalazi i na jednoj nadgrobnoj ploči iz Orhanija⁵ (sada u Sofiji). Sačuvan je od ploče samo gornji dio sa reljefom, koji je razdijeljen na tri dijela. U srednjem dijelu prikazane su četiri figure, dvije muške, jedna ženska i jedno dijete, valjda pokojnici, koji su bili u napisu spomenuti. Iznad ovoga polja nalazi se tympanon u obliku polukruga, u kojem je prikazan konjanik na desno. Od zad drži neko muško čeljade konja za rep. Pod glavnim reljefom nalaze se u nešto manjem polju dva jahača prikazana onako, kako je to malo prije rečeno. Grčki napis, od kojega je preostalo samo još nekoliko slova, bio je dosta velik, te su u njemu valjda bile spomenute one četiri osobe, koje su prikazane u glavnom reljefu. U kakvom odnošaju stoje jahači prema glavnom reljefu i prema izgubljenom napisu, ne može se dakako reći.

Nekoliko nam je nadgrobničkih spomenika poznato, na kojima je prikazan konjanik uz t. zv. „banquet funèbre“. Takva su dva reljefa poznata iz Čekanjeva kod Sofije.⁶ Jahač je prikazan u oba reljefa na desno. Pred jahačem stoji po jedna muška figura, koja prema jahaču pruža lijevu ruku. Kod jedne od tih figura raspoznaje se u ispruženoj ljevici zdjelica (patera). Ispod jahača prikazana je u posebnom polju scena, koja nam je poznata sa toliko nadgrobničkih spomenika, naime pokojnik ili pokojnici pri gozbi, okruženi od članova svoje obitelji. Ovakvih spomenika, na kojima je uz banket prikazan i jahač, posjeduje muzej u Bukureštu više.

¹ Iz Mokreša (okol. Lom), Dobruský ibid. p. 23 fig. 9.

² Obadva iz Plovdiva. Dobruský ibid. p. 9 fig. 3 i p. 13 fig. 5.

³ Sbornik VIII p. 79 n. LXVIII.

⁴ Tocilescu, Arch. epigr. Mitth. a. Oesterr. XIX p. 88 n. 27.

⁵ H. i K. Škorpil, Sbornik VIII p. 81 n. LXXVII.

⁶ Dobruský, Sbornik XVI p. 8 n. 2 i 3.

Jahač na nadgrobnom spomeniku ne bi nas na drugom mjestu toliko zanimalo, ali ovdje, gdje je na većini reljefa jahač vijerna kopija votivnih reljefa i gdje ga tako često susrećemo, mora da nas zanima. Njegova zadaća na tim reljefima ne može se točno opredijeliti. Svakako ćemo u nekim jahačima imati upoznati samoga pokojnika, dočim ćemo ga na drugim spomenicima morati držati simboličkim znakom (smrti?) To ćemo tim više moći, što su se, kako je gore spomenuto, i votivne pločice našle u grobovima, koje dakako sa osobom pokojnikovom ne mogu imati nikakvoga saveza.

8. Veoma često susrećemo jahača u Maloj Aziji na novcima već u petom stoljeću. Bio je omiljeni tipus na novcima nekih gradova Ponta i Bithynije, grada Dardana u Troadi, Ophrynijsa (sa grančicom u ruci), Methymne (na otoku Lesbu; od konja je prikazana samo prednja polovica). Nalazimo ga nadalje na novcima gradova Ionije, Karije, Lykije i Pisidije. Grad Magnesia na Maiandru kovao ga je na svojim novcima, a isklesavao ga je i nad svojim dekretima.¹

Istraživanja u Pisidiji, Lykiji, Kariji i Pamphyliji i za ovo su pitanje veoma važna, jer se je tamo često našlo votivnih reljefa, na kojima je jahač prikazan. On ovdje lijevom rukom drži uzde, a u desnici ima ili buzdovan ili na dvije strane zaoštrenu sjekiru. Na glavi mu je katkada vijenac od sunčanih zraka.

Napisi na tim reljefima počimaju obično sa θεῶ, znak, da su reljefi posvećeni kojemu bogu. Ime, koje najčešće nalazimo, je Σώζων, a jasno je, da to ime nije od uvijek nosio, nego da je kasnije skovano. Više puta nalazimo i ime Apollonovo. U jednom napisu zove se Ἀπόλλων θεός Βοζενός,² a u jednom drugom Ἀπόλλων Τάρσεος.³ E. Loewy vidio je na svom putovanju u zbirci Vitalis na otoku Rhodu reljef, za koji misli, da je došao sa maloazijske obale, a nosi ovaj napis: Διογένης Μόλητος Οὐρασημίος | Κκκκσβῶ εὐχῆν. Ime boga — Κκκκσβός nije grčko. Ali riječ asba je perzijska i znači konj. Κκκκσβός bi po tom moglo značiti na konju, konjanik.⁴ Isto ime našao je na sličnom reljefu i Petersen⁵ u mjestu Levissi u Lykiji. U Pergamu našao se napis (bez reljefa), u kojem se kaže, da su dva ἱεραφόροι καθιέρωσαν τοὺς θεούς, οὓς ἡ θεός (Isis) ἐκέλευσε. Σάραπιν, Εἷσιν, Ἄνωβιν, Ἄρροκράτην, Ὀσειριν, Ἄπιν, Ἡλιον ἐφ' ἑππωὶ καὶ ἰκέτην παρὰ τῷ ἑππωὶ.⁶ Božanstva, koja se tu spominju, nisu grčka, nego tuđa. Ἡλιος ἐφ' ἑππωὶ isto je valjda božanstvo, koje se je inače obožavalo pod imenom Σώζων.

Kod sela Zakeria Köi u Pisidiji nalazi se na jednoj pećini isklesano nekoliko reljefa, koji prikazuju jahača. Pod svakim reljefom nalazi se napis.

¹ O. Kern, Athen. Mitth. XVIII p. 258 Anm. 1. Zanimivo je, da se baš za ovaj grad kod nekolicine grčkih pisaca pripovijeda, da su ga naselili thessalski Magneti. Osim toga se je g. 1892. pri iskapanju našao na trgu grada napis, u kom se naseljenje grada opisuje slično. O. Kern, die Gründungsgeschichte von Magnesia am Maiandros. Berlin 1894). Možda su naseljenici Magnesije na Maiandru donijeli jahača sa sobom iz pradomovine, a moguće je i to, da jahač ovdje ima da prikaže Leukippa,

za koga se veli, da ih je doveo u novu domovinu. Na poznatim novcima thessalskih Magneta jahača nema.

² Athen. Mitth. VI p. 139.

³ Archaeol. Zeitung 1880 p. 37.

⁴ Archaeol. epigr. Mitth. a. Oesterr. VII p. 124 i opazka 1.

⁵ Reisen im südwestl. Kleinasien II p. 3 fig. 2 n. 7.

⁶ Inschriften von Pergamon II p. 248.

Tri napisa, koji su se dali pročitati, svršavaju sa "Ἀρεῖ ἐὸν ἄνθρωπος"; prema tomu su reliefi valjda imali prikazati Aresa.¹

9. Pokraj svega toga, što je gradivo za pitanje o jahaču obilno, to ono ipak ne može da posvema zadovolji. Jasno je, da se je u sjevernim dijelovima balkanskoga poluotoka, u kojima su nekad stanovala thračka plemena, pa u nekim provincijama Male Azije, gdje je takodjer bilo thračkih plemena, obožavalo neko muško božanstvo, koje su si dotični obožavatelji pomišljali kao jahača, te ga obično prikazivali pri lovu. Nu napisi vode u grčku mitologiju. Božanstvo, koje grčka religija ne poznaje, dobilo je koje imena iz grčke mitologije, koje takova, koja su kasnije kovanice. Pravo se ime jahačevo iz nabrojanih spomenika ne može otkriti. Grčkoga imena sigurno nije imao, jer ga u religiji grčkoj nema. Za to se može gotovo sasvim sigurno reći, da je jahač thračko božanstvo i da mu je pravo ime bilo thračko. Kada su se thračka plemena sjeverno od Makedonije u toliko konsolidirala, da su mogla osnovati vlastitu državu, bila je grčka kultura segla već tako daleko prema sjeveru, da su ju i ova plemena morala osjetiti. Prvi novci thrački, koji na sebi imaju tip jahača, kopije su makedonskih novaca, a ovi opet nose na sebi obilježje grčke umjetnosti. U ovo je vrijeme thračko ime jahačevo možda još i živjelo. Nu iz toga vremena nemamo napisa, za koje bi mogli stalno naslućivati, da se odnose na njega. Kasnije, kada su mu postavljali spomenike, bilo je ime njegovo već zaboravljeno. Za to su mu i davali imena grčkih bogova. Kako je izmed jahača i grčkih božanstva bilo prilično malo sličnosti, tako mu i nisu dali samo jedno ime, nego su ga nazvali raznim imenima (Apollon, Asklepios, Ares). Neki, koji ga nikako nisu mogli identificirati sa kojim grčkim božanstvom, skovaše za njega novo ime Σώζων, a to se je ime po maloj Aziji dosta raširilo. Pitanje je, kako se sa imenom nije izgubilo i božanstvo samo? Čini se, da je za to lako navesti uzrok. Grci su svoje mrtve veoma štivali. Zna se, da su grobovi bili mala svetišta, na kojima bi rodbina pokojniku prikazivala žrtve, koje su se nešto razlikovale od onih, koje bi prikazivali bogovima. Tim su jasno pokazivali, da su si pokojnike pomišljali kao viša bića, koja stoje izmed njih i bogova. Na nadgrobnim spomenicima prikazivali bi pokojnike najrađe u onoj poziciji, u kojoj su se oni najzadovoljnijim osjećali. Običan je tip nadgrobni spomenika bio med ostalima za muške pokojnike i ovaj: Pokojnik je prikazan na konju, gdje lovi vepa, koji se je sakrio za oltarom, na koji konj stupa prednjim nogama. Za oltarom stoji drvo, oko kojega se je ovila zmija, koja pruža glavu prema jahaču. Oko jahača stoje ženske i muške figure (rodbina i sluge), koje mu u zdjelicama donose jela. Ovi su reliefi veoma česti u sjevernoj Grčkoj, a osobito u Boiotiji,² te su poznati pod imenom „Heroenreliefe“. Na tim je reliefima prikazan život pokojnikov na drugom svijetu. Drvo znači gaj, u kojem se pokojnik zabavlja lovom, na žrtveniku prima žrtve svoje rodbine, a zmija ima karakter htonički te ima da kaže, da se ova scena odigrava u podzemlju. Napisi na ovim reliefima obično su

¹ Sarre, Arch. epigr. Mitth. a. Oesterr. XIX p. 50 sqq.
G. Koerte Die antiken Skulpturen aus Boi-

otien. Athen. Mitth III p. 301 sqq. Bemerkungen zu den antiken Skulpturen aus Boiotien. Ibid. IV p. 268 sqq. tab. XIV—XVIII.

kratki: ime i prezime pokojnika, mjesto odakle je i pridjevak ἥρωσ. Kada su ovi reljefi došli na sjever morali su znatno potsjećati na gotovo zaboravljeno božanstvo, koje se je također pomišljalo na konju. Ovi su reljefi spasili jahača, da se nije sasvim zaboravio. Značenje reljefa nije se točno znalo, te su se jednostavno kopirali. S reljefima došlo je za jahača i novo ime. Pridjevak ἥρωσ primljen je za nj kao ime i tako je nastao θεός ili κύριος ἥρωσ. Ovaj se proces dade veoma lako shvatiti, te je za to tim vjerojatniji.

Kod starih pisaca, koji spominju thračke bogove, jedino mjesto, na koje bi se moglo pomišljati, da se odnosi na jahača, ne može da zadovolji. Herodot opisujući život i običaje Thračana veli V 7: θεός δὲ σέβοντα μούνοισι τοῦδε Ἄρεα καὶ Διόνυσον καὶ Ἄρτεμιν. Moglo bi se pomišljati, da je Herodot pod imenom Aresa pomišljao na jahača. Ali je Ares u vrijeme Herodotovo već bio isključivo bog rata. Da su si Thračani svoga ratnoga boga pomišljali na konju, ne bi bilo čudo, jer su Thračani kao konjogojci i konjanici poznati već iz Homerovih pjesama. Nu na spomenicima, koji nam prikazuju jahača, ne nalazimo momenata, koji bi nas podsjećali na ovakav karakter jahača. Za to i ne smijemo jahača identificirati sa onim thračkim božanstvom, koje je Herodot identificirao sa Aresom. Ni reljefi u pisidskom selu Zakeria Kōi ne bi mogli biti u prilog ovakvoj hipotezi, jer stoje osamljeni prema drugim reljefima, koji su posvećeni Apollonu i Asklepiju.

Ni o jahačevim svetištima ne može se mnogo reći. Zna se doduše, da su se mnogi reljefi našli u ruševinama antiknih zgrada. Nu prije svega ove ruševine nisu tako točno ispitane, da bi se moglo znati, da li potječu od hramova ili od drugih javnih ili privatnih zgrada. A sve da se i zna, da neke potječu od hramova, ipak se ne bi moglo reći, da je dotični hram bio posvećen bogu jahaču, jer bi isto tako lako moglo biti, da su reljefi bili smješteni i u tuđem svetištu (osobito Apollona i Asklepija). Ne može se dakle za stalno reći, da li je jahač kao takav imao svoje posebne hramove. Postoji, koliko znamo, samo jedan spomenik, koji bi mogao dopustiti hipotezu, da je imao i svoje zidane hramove. Kanitz opisuje u svom djelu „Donau-Bulgarien und der Balkan“ u drugom izdanju II p. 5—6 ruševinu Dekilitaš kraj sela Jalar (izmed Trnova i Sevljeva). Na slici, koju daje, vidi se oko ruševine, koja ima oblik visokoga stupa, nekoliko ostataka od antiknih zgrada. Med ovim kamenjem leži i trouglati timpanon od antiknoga hrama, na kojem je u reljefu prikazan jahač onako, kako ga obično vidimo na boljim reljefima: u skoku sa kopljem u ruci. Pred njim je drvo sa zmijom. Inače čini se, da se je jahač štovao uz izvore, gdje su valjda u njega tražili kao u Asklepija i nimfa, koje su u ovim uživale velik kult, pomoć protiv boli. Osim toga su ga valjda štovali na grobljima i grobovima, nu ovaj je običaj možda došao tek iz Grčke zajedno sa nadgrobnim herojskim reljefima, kojima jahač, kako smo rekli, ima da zahvali svoj daljnji opstanak.

Kako se je rimska carska vojska rekrutirala iz raznih naroda, dobila je ona i u religioznom pogledu malo po malo svoj osobiti karakter.¹ Tako su i vojnici iz thračkih krajeva donijeli sa sobom uz druga božanstva i jahača, kojega su štovali pod imenom Heros ili Heron. G. 1875. iskopalo se u Rimu na

¹ A. v. Domaszewski, Die Religion des röm. Heeres. Westd. Zeitschr. XIV (1895) p. 1 sqq.

Eskvilinu nekoliko votivnih ploča, posvećenih raznim božanstvima, a prikazanih od vojnika pretorijanaca. Nekoliko ih je datirano godinama 207—266. Med tim pločama ima nekoliko fragmenata, koji prikazuju jahača,¹ a koji se od opisanih votivnih reljefa razlikuju samo time, što su bolje i točnije rađeni. Jedan nosi ovaj napis: Deo sancto | Eroni Brigantio Flabius Proclianus | mil(es) coh(ortis) III pr(aetoriae), | Claudi(us) Mucianus | mil(es) coh(ortis) V pr(aetoriae) | cives Usdicensis² (sic) | vico Acatapara v(otum) l(ibentes) solverunt. Drugu je ploču prikazao pretorijanac translatus ex legione I Italica, koja je u to vrijeme ležala u doljnjoj Moesiji. G. 1872. nađena je u Rimu izmed Dioklecijanovih terma i pretorijanskoga logora daljnja ploča sa jahačem i napisom Deo Heroi | sancto[p]r[o] | salubritate Long[i] | cius cum suis votum [s(olvit)]. | T[h]raciacius f(ecit).³

Ove su reljefe, u koliko se to dađe konstatovati, prikazali vojnici iz thračkih krajeva. I ovo nam može služiti kao dokaz, da je jahač svojim porijetlom thračko božanstvo.

10. Rezultat ove radnje većim je dijelom dakle negativan. Božanstvu, kojim smo se toliko bavili, nismo našli ni najstarijega imena, niti mu možemo označiti točnoga karaktera. Stara pitanja, da li je jahač u istinu božanstvo ili samo heroizovani mrtvac, danas su riješena. Pridjevi θεῶν, κυρίων, identifikacija sa raznim božanstvima, jasno govore, da se je jahač, pod raznim doduše imenima, doista štovao kao bog. Sva je sreća, da su Thračani u grčkoj umjetnosti našli uzoraka, po kojima su mogli prikazati svoje božanstvo, jer bi se inače sa imenom možda i božanstvo samo zaboravilo. Slično se je dogodilo sa jednom thračkom božicom. Plato spominje Polit. p. 353 sq. svetište i svetkovinu (Βενδιδαίειν) thračke božice Bendis u Pireju kod Athene. Nedavno je Paul Hartwig priličnom sigurnošću upoznao ovu božicu u jednom reljefu, koji se sada nalazi u gliptoteci u Ny-Carlsburgu. Božica je veoma slična Artemidi, samo neki dijelovi odjeće odaju njeno thračko porijetlo. Po ovom je reljefu Hartwig mogao upoznati ovu božicu i na jednom reljefu britskoga muzeja, u dvim statuama (Kentrikon u Atheni i britski muzej) i na nekoliko vaza.⁴

Nu u sjevernim krajevima balkanskoga poluotoka uzalud ćemo tražiti spomenika, posvećenih božici Bendis. Za to u tim krajevima nalazimo dosta skulptura, koje nam prikazuju božicu, sličnu Artemidi, nu u napisima se ta božica nikada ne zove Bendis, nego Artemis. I u ovom se je slučaju dogodilo ovo: Thrački je narod u grčkoj umjetnosti našao prikazanu božicu, koja se je podudarala sa jednom od njegovih božica. On je primio za svoju božicu oblik grčke, ali je sa skulpturom ujedno primio i novo ime, a staro je ime palo u zaborav. Slučaj je htio, da je baš ta božica imala kult u Atheni, koji nam spominje Plato, i da se je u Atheni našao reljef, na kojem je ona prikazana. Inače ne bi ni za

¹ Bull. d. comm. arch. com. 1876 p. 61—67, tab. V—VIII. CIL VI n. 2803—2807 = Suppl. n. 32578—32582.

³ CIL VI n. 3691.

⁴ P. Hartwig, Bendis. Leipzig und Berlin 1897.

² Στρατηγία Ὀδοδικασική jedna od dijelova provincije Tracije. Ptolemej 3, 11, 8.

nju znali, te ne bi mogli ni slutiti, da se u nekim thračkim imenima krije ime te božice. Ime ovo dolazi naime kao žensko ime ili samo (Βένδις) ili složeno kao Βενδιδώρα, Βενδιζήτα.

Isto tako nalazimo ime druge jedne thračke božice i to za čudo kao muško ime. To je božica Κότυς ili Κοτυτώ.¹ Forma Κότυς veoma je često muško ime kod thračkih plemena.

Vjerojatno je po tomu, da se i jahačevo isprvično ime krije u kojem možda dosta čestom thračkom imenu, nu bez ikakvoga oslona ne možemo ga tražiti. Usener je doduše pokušao da to ime nađe,² nu ovaj njegov pokus ni malo nije na čvršćem temelju od ostalih hipoteza, što ih iznosi u istom djelu. On se je oslonio na jedan latinski napis iz grada Lambaesis u Africi,³ u kojem se spominje neko božanstvo na konju, koje se je štovalo u gradu Risinum u Dalmaciji pod imenom Medaurus⁴. Ovo je ime Usener htio dovesti u savez sa osnovom μάνδρος, koja često dolazi u maloazijskim imenima. Izvađanje je Usenerovo veoma nevjerovatno: Ne samo da je od Medauros do μάνδρος dosta velik skok, nego je ime Medauros valjda također samo geografski ili lokalni naziv, kako ih i za jahača i za druga božanstva nalazimo dosta često.

I tako ćemo morati ostaviti slučaju, da nam stvar razjasni. Možda će se jednom naći negdje u grčkom svijetu spomenik, koji će da odade i staro ime i značaj jahača.

Dr. V. Hoffiller.

¹ Orgije pri njenim svečanostima opisuje Strabon p. 470 C. Sr. Roscher Mythol. Lex. II col. 1398 sqq. Forma Κοτυτώ se kao thračko ime još nije našla.

² Götternamen p. 176 sqq.

³ CIL. III p. 285, VIII n. 2581.

⁴ Da je Medaurus bio ilirski Asklepij, ne drži

se više, otkada se zna, da se napis CIL VIII 2642 (Medauro Aug. s[acru]m) nije našao u svetištu Asklepijevom, nego u jednom kompleksu svetišta, posvećenih raznim božanstvima. Sr. K. Patsch, Glasnik zem. muz. za Bosnu i Hercegovinu XIV p. 440, koji drži, da Medaurus ina karakter ratnoga božanstva.